

Sygn. akt I C 2222/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Modrzyński

Ławnicy : -----

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2014 r. w Toruniu

sprawy z powództwa D. O. (1)

przeciwko R. P.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. Oddala powództwo;
2. kosztami postępowania od uiszczenia których zwolniony był powód obciąża Skarb Państwa;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Toruniu na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. wynagrodzenie w kwocie 3.600zł (trzy tysiące sześćset złotych) powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem pomocy prawnej świadczonej stronie z urzędu.

IC 2222/13

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew D. O. (1) przeciwko R. P. pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Powód domagał się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 listopada 2011 roku sygn. akt IV P 12/11, zaopatrzonego w dniu 17 stycznia 2012 roku w klauzulę wykonalności, a zasądającego od powoda D. O. (1) na rzecz pozwanego R. P. kwotę 99.414,50 zł oraz zasądający kwotę 4971 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu od uiszczenia, której R. P. był zwolniony. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał iż wyrokiem zaocznym z dnia 28 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w T. w sprawie IV P 12/11 zasądził od powoda na rzecz pozwanego łącznie kwotę 99 414,50 tego. Na kwotę tę składa się:

- 25.448,34 zł tytułem zapłaty za diety za okres 196 dni,
- 67.892,96 zł tytułem zapłaty ryczałtu za noclegi za okres stu 196 dni,
- 10.887,20 zł tytułem zapłaty wynagrodzenia za okres od 23 kwietnia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku,
- 1380 trzech złote tytułem zapłaty wynagrodzenia za styczeń 2011 roku.

Ponadto w wyroku Sąd Okręgowy nakazał pobrać od D. O. (1) kwotę 4971 zł tytułem opłaty stosunkowej, od uiszczenia której zwolniony był R. P.. W związku z tym wyrokiem wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, które z kolei zostało umorzone jako bezskuteczne. W ocenie powoda wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy wT. nie spełniał przesłanek do jego wydania i w związku z tym powód, w dniu 19 kwietnia 2012 roku wystąpił ze skargą o wznowienie tegoż postępowania. Przedmiotowa skarga została przez Sąd Okręgowy odrzucona. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda na powyższe rozstrzygnięcie. W tej sytuacji powód zgodził się z wydaniem wyroku zaocznego przeciwko niemu. Zaakceptował również świadomość, iż nie ma możliwości wzruszenia tego orzeczenia. W tej sytuacji zmuszony był wystąpić z powództwem przeciwegzekucyjnym. Powód wskazuje iż R. P. złożył oświadczenie z dnia 30 marca 2011 roku, w którym wskazał iż wszelkiego roszczenia finansowe związane z pracą w należącej do powoda firmie (...) zostały w całości zaspokojone. W świetle powyższego jedyną możliwością wykazania przez niego faktu pełnego zaspokojenia roszczenia jest wystąpienie z niniejszym powództwem. Powód oparł swoje powództwo na art. 840§1 pkt 2 k.p.c. a konkretnie na zarzucie spełnienia świadczenia, który to zarzut nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w T. w sprawie IV P 12/11.

W odpowiedzi na pozew R. P. wniósł o odrzucenie pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności z dnia 25 października 2013 roku w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał iż powód D. O. (1) nie przewidział, iż pozwany wystąpi przeciwko niemu ze skargą pauliańską. Niniejsze powództwo stanowi formę przedłużenia postępowania oraz uniknięcia odpowiedzialności i zapłaty należnych powodowi świadczeń. Pozwany wskazał, iż nie rozumie pozwu. Nie rozumie dlaczego powód wystąpił z pozwem tak późno i w odpowiedzi na jego powództwo o unieważnienie przepisana przez powoda swojego majątku (nieruchomości w T.) na syna. W ocenie pozwanego czynności te zmierzały do pozbycia się majątku i uniemożliwienia egzekucji. W ocenie pozwanego wyrok Sądu Okręgowego w T. w sprawie IV P 12/11 wydany był prawidłowo i obejmował należne mu świadczenia wynikające ze stosunku pracy. Pozwany zakwestionował oświadczenie z dnia 30 marca 2011 roku, na które powoływał się powód. Wskazał, iż po raz pierwszy oświadczenie to zobaczył na rozprawie prowadzonej w innym postępowaniu w dniu 26 listopada 2013 roku. Oświadczył, iż D. O. (1) i R. M. (1) przybyli do jego domu w C. i żądali napisania oświadczenia. Pozwany napisał oświadczenie długopisem, ale było ono zupełnie innej treści niż to, na które powołuje się powód. D. O. (1) wymusił na pozwanym złożenie tego oświadczenia strasząc go „ruskimi”.

W odpowiedzi na stanowisko pozwanego pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 27 grudnia 2013 roku (K – 65 akt) podtrzymał w całości stanowisko wyrażone w pozwie z 25 października 2013 roku. Uzupełniając swoje stanowisko pełnomocnik powoda wskazał, iż Sąd Pracy wydając wyrok zaoczny nie analizował oświadczenia z dnia 30 marca 2011 roku. D. O. (1) nie brał udziału w tym postępowaniu i nie miał możliwości przeprowadzenia postępowania dowodowego przeciwko żądaniu pozwu. Do tej pory pozwany nie kwestionował oświadczenia z 30 marca 2011 roku, a oświadczenie to stanowiło materiał dowodowy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez prokuraturę Rejonową Centrum Zachód w T..

Jak wynika z oświadczenia R. P. z dnia 30 marca 2011 roku D. O. (1) przekazał pozwanemu kwotę 6000 zł. Powyższa kwota regulowała wszystkie zobowiązania powoda względem R. P., a wynikające ze stosunku pracy. Podpisanie tego świadczenia nastąpiło w obecności ówczesnej żony pozwanego - pani M. P. oraz pana R. M.. Strona powodowa przyznała, iż na listach płac firmy a (...)nie uwzględniono pana R. P.. Jednakże wynikało z faktu, iż pozwany nie był oficjalnie zatrudniony w firmie (...). D. O. (1) wypłacał wynagrodzenie R. P. bez wykazywania tego w oficjalnych dokumentach firmy. Z wyroku Sądu Okręgowego wT.Wydziału Pracy w sprawie IV P 12/11 wynika, iż pozwany nie otrzymywał żadnych pieniędzy od powoda tytułem wynagrodzenia, diet oraz ryczałtu za noclegi za okres stu dziewięćdziesięciu sześciu dni. Powyższemu zaprzeczył sam pozwany w toku rozprawy z dnia 26 listopada 2013 roku w sprawie IC 1303/13. W postępowaniu tym stwierdził bowiem, iż otrzymał miesięcznie około 2000-3000 zł do ręki. Natomiast akt sprawy I C 54/12 wynika, iż otrzymywał miesięcznie około 4000-5000 zł z tytułu świadczonej pracy. W ocenie pełnomocnika powodem żądanie R. P. zgłoszone przed sądami pracy przeczy zasadom logiki. Trudno bowiem uwierzyć, aby pracownik świadczył nieprzerwanie pracy przez okres dziewięć miesięcy i nie otrzymał w zamian żadnego wynagrodzenia. W ocenie pełnomocnika powoda, R. P. w podobny sposób próbował wyłudzić wynagrodzenie

także od innych swoich pracodawców, na rzecz których świadczył pracę na czarno, argumentując to swoją ciężką sytuacją wynikającą z zadłużenia z tytułu niespłaconych alimentów.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwem z dnia 16 maja 2011 roku R. P. wystąpił do Sądu Pracy przeciwko D. O. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w T. o zapłatę.

Dowód: pozew k 5 – okoliczność niesporna

W dniu 21 września 2011 roku przed Sądem Okręgowym w T. Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odbyło się posiedzenie wyjaśniające w sprawie IV P 12/11, w którym R. P. wskazał iż pozwanym w sprawie jest (...) D. O. (1), a nie (...) spółka jawna R. M., D. O. (2). Postanowieniem z dnia 21 września 2011 roku Sąd Okręgowy w T. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w sprawie przeciwko pozwanemu (...) spółka jawna D. O. (2) i R. M..

Korespondencja kierowana do D. O. (1) w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Okręgowym IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych powracała do Sądu dwukrotnie awizowania i nie podjęta w terminie. W tej sytuacji Sąd pozostawił korespondencję w aktach ze skutkiem doręczenia. Powód D. O. (1) nie stawił się na rozprawę wyznaczoną na dzień 28 listopada 2011 roku. Korespondencja do niego powróciła z adnotacją dwukrotnie awizowano i nie podjęto w terminie. W tej sytuacji Sąd uznał korespondencję za doręczoną w sposób prawidłowy.

Dowód: dowody doręczenia ze sprawy IVP 12/11 k – 159, 165, 174

Wyrokiem zaocznym w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w Toruniu zasądził od pozwanego (...) w T. na rzecz powoda R. P.:

- kwotę 25.448,34 ZP u tytułem zapłaty za diety za okres 196 dni,
- kwotę 61.692,96 zł tytułem zapłaty ryczałtu za noclegi za okres 196 dni,
- kwotę 10.887,20 zł brutto tytułem zapłaty wynagrodzenia za okres od 23 kwietnia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku
- kwotę 1380 trzech złotych brutto tytułem zapłaty wynagrodzenia za styczeń 2011 roku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo. Jednocześnie w pkt 6 nakazał pobrać od pozwanego (...)w T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu okręgowego w T.kwotę 4.971,00 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której zwolniony był R. P..

Dowód: wyrok SO wT.z dnia 28.11.2011 K - 152 akt IV P 12/11

dokumenty k -8 akt

Zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2011 roku w doręczono D. O. (1) wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w T.Przesyłka zawierająca wyrok zaoczny dla D. O. (1) powróciła dwukrotnie awizowana i nie podjęta w terminie. W tej sytuacji Sąd pozostawił korespondencję w aktach ze skutkiem doręczenia. Wyrok Sądu Okręgowego w T. w sprawie IV P 12/11 uprawomocnił się z dniem 28 grudnia 2011 roku.

Dowód: dowód doręczenia k 159 akt IV P 12/11

Wyrok SO z 28.11.2011 roku k – 152 akt IV P 12/11

Zeznanie powoda złożone 5.02.2014 00:20:36 k 78v

Dnia 8 sierpnia 2012 roku D. O. (1) upoważnił adwokata J. K. do zapoznania się z aktami sprawy IV P 12/11 i do prowadzenia postępowania i zastępowania go w tej sprawie. W styczniu 2012 roku wszczęto postępowanie zmierzające do wyegzekwowania od D. O. (1) należności 4971 zł na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w T.. Postępowanie w sprawie prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. T. S.. Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. T. S. umorzył postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dowód: dokumenty K- 186 -191 akt IV P 12/11

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, a także dokumenty znajdujące się w aktach Sądu Okręgowego w T. w sprawie IV P 12/11 i zeznanie powoda. Co do zasady stan faktyczny niniejszej sprawie był niesporny między stronami.

Sąd uznał złożone do akt sprawy dokumenty za w pełni wiarygodne. Zostały one sporządzone przez uprawnione organy w zakresie ich kompetencji. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości dokumentów na które się powołała w toku postępowania.

Sąd uznał również za w pełni wiarygodne zeznania powoda. Są one spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w dokumentach sprawy.

Pełnomocnik powoda w niniejszej sprawie wniósł o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości w oparciu art. 840§1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z powyższym przepisem dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli: po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Pełnomocnik powoda powołał się na fakt, iż tytuł wykonawczy w niniejszej sprawie był wyrokiem zaocznym. D. O. (1) nie wziął udziału w postępowaniu i nie miał, w związku z tym, możliwości złożenia wniosków dowodowych przeciwko żądaniu pozwu. Pełnomocnik powoda powołał się przede wszystkim na oświadczenie pozwanego, z dnia 30 marca 2011 roku, z którego wynika, iż wszelkie roszczenia pozwanego z tytułu pracy w firmie powoda zostały w całości zaspokojone. Pozwany wniósł o odrzucenie pozwu. Jednakże z treści odpowiedzi na pozew wnioskować można, już w rzeczywistości wniósł o oddalenie powództwa.

W ocenie sądu powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie pełnomocnik powoda domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. powołując się na zarzut spełnienia świadczenia i wskazując, iż zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie, w której wydano tytuł wykonawczy. **Rozpoznanie niniejszej sprawy sprowadza się do dokonania wykładni przedmiotowego przepisu i oceny możliwości prowadzenia postępowania dowodowego zmierzającego do obalenia ustaleń faktycznych będących podstawą wydanego tytułu wykonawczego.**

Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności stanowi formę powództwa opozycyjnego. Artykuł 840 § 1 pkt 2 k.p.c. stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie) oraz niezależne od woli stron (m.in. przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada). Por. np. uchwała SN z dnia 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994, nr 5, poz. 102; uchwała SN z dnia 30 lipca 1974 r., III CZP 44/74, OSNC 1975, nr 5, poz. 78. Omawiany przepis w odniesieniu do orzeczeń sądowych wprowadza

prekluzję co do zdarzeń zaszłych przed zamknięciem rozprawy, a zatem zanim jeszcze takie orzeczenie formalnie zostało wydane (Tak Olimpia Marcewicz Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego. Uwagi do art. 840 k.p.c. LEX 2013).

Jak wynika z treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 roku w sprawie III CZP 16/12 (OSNC 2012/11/12) oparcie powództwa przeciwegzekucyjnego na zarzucie spełnienia świadczenia (art. 840 § 1 pkt 2 Kp ca) jest dopuszczalne tylko wtedy, gdyż zarzuty - ze względu na ustanowiony ustawą zakaz - nie mógł być rozpoznany w sprawie, w której wydano tytuł egzekucyjny w powyższej uchwale Sąd Najwyższy dokonał interpretacji i wykładni przepisu art. 840§1 pkt 2 k.p.c. i zawartego w tym przepisie sformułowania „zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie”. Sąd najwyższy wskazał, iż z chwilą uprawomocnienia się wyroku dochodzi do prekluzji materiału faktycznego sprawy w których został on wydany. Powództwo przeciwegzekucyjne nigdy nie należało do wyjątków przełamujących zasadę prawomocności materialnej orzeczenia. Oznacza to, że jeżeli okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, a strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła i w związku z czym nie zostały spożytkowane przez Sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji czyli wykluczającemu działaniu prawomocności. Odmienna interpretacja powyższego przepisu stanowiła by wyłom w dotychczasowym rozumieniu powództwa przeciwegzekucyjnego czyniąc z niego szczególny rodzaj środka odwoławczego, powodujący konieczność ponownego merytorycznego przeanalizowania stanu faktycznego będącego podstawą wydania tytułu wykonawczego. W tej sytuacji wyłącznie językowa wykładnia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., skupiająca się na spostrzeżeniu, iż w końcowym fragmencie tego przepisu nie użyto jakiegokolwiek obostrzenia semantycznego, nie może być uznana za wystarczającą, gdyż jej wyniki podważają podstawowe zasady procesu cywilnego; uznanie, że analizowany przepis umożliwia korektę wyników przeprowadzonego postępowania rozpoznawczego zmaterializowanych w prawomocnym wyroku z powołaniem się na niezgłoszony lub pominięty w tym postępowaniu (prawidłowo lub błędnie) zarzut spełnienia świadczenia nie tylko naruszałoby zasadę koncentracji materiału procesowego oraz burzyłoby konstrukcję powództwa opozycyjnego, ale przede wszystkim godziłoby w fundamentalne, aksjomatyczne wartości procesowe w postaci prawomocności materialnej orzeczeń co do istoty sprawy oraz ich powagi rzeczy osądzonej. Tym samym doszłoby do rozregulowania systemu prawa procesu cywilnego oraz zakłócenia spójności i koherentności kodeksu. Uznanie takiej wykładni za miarodajną byłoby także bezzasadnym i nieracjonalnym premiowaniem strony niedbałej, która nie strzeże swoich interesów i nie korzysta z praw przysługujących jej w czasie postępowania rozpoznawczego (por. np. art. 217 § 1 k.p.c.), nie wyłączając prawa do wnoszenia środków odwoławczych lub innych środków zaskarżenia.

Zostawiwszy więc na uboczu nieprzydatną, a nawet niedopuszczalną w tym wypadku wykładnię językową i kierując uwagę w stronę wykładni celowościowej oraz funkcjonalnej, należy dostrzec, że w wyniku licznych zmian ustawowych dostosowujących postępowanie cywilne do wymagań współczesności w kodeksie pojawiły się przepisy uniemożliwiające pozwanemu wykazanie w toku sprawy faktu wygaśnięcia zobowiązania będącego przedmiotem roszczenia powoda. De lege lata chodzi o dyktowany postulatem wzmożenia szybkości i skuteczności postępowania w niektórych rodzajach spraw zakaz korzystania z zarzutu potrącenia w okolicznościach przewidzianych w art. 493 § 3 lub art. 5054 § 2 k.p.c., dokonanego przed zamknięciem rozprawy, albo o sytuację wspólnika spółki jawnej, przeciwko któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie art. 7781 k.p.c., jeżeli swoje zarzuty osobiste przeciwko wierzycielowi spółki (art. 35 k.s.h.) opiera na zdarzeniach sprzed zamknięcia rozprawy. Trzeba przy tym zastrzec, pozostając przy argumentach celowościowych, że zarzut spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. należy rozumieć szeroko jako każdy zarzut wskazujący na wygaśnięcie obowiązku stwierdzonego w tytule wykonawczym, jeżeli z powodu ustawowych ograniczeń kognicyjnych nie mógł być rozpoznany i uwzględniony w orzeczeniu stanowiącym tytuł egzekucyjny, mimo iż dotyczy zdarzeń sprzed zamknięcia rozprawy. Wykładnię tę dodatkowo uzasadnia pogląd, że umorzenie długu przez potrącenie traktowane jest w doktrynie jako jego spełnienie; potrącenie jako sposób wygaszenia stosunku zobowiązaniowego uznaje się za równoważny ze spełnieniem świadczenia (zapłatą) – Tak SN w uzasadnieniu uchwały z 23.05.2012 roku III CZP 16/12 OSNC 2012/11/129.

Odmienne interpretacja powołanego przepisu prowadziłaby do sytuacji w której strona ponownie dochodziłoby merytorycznego rozpoznania sprawy która została już prawomocnie osądzona. Sąd Okręgowy w Toruniu w całości podziela stanowisko wyrażone w cytowanej uchwale Sądu Najwyższego. W tej sytuacji podstawą powództwa opozycyjnego przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 2 in fine k.p.c. **nie może** być zarzut spełnienia świadczenia, którego D. O. (1) nie zgłosił w toku postępowania rozpoznawczego. Powództwo przeciwegzekucyjne nie może jak wyżej wskazano stanowić fory szczególnego środka odwoławczego, za pomocą którego strona, która nie przeprowadziła postępowania dowodowego należycie będzie mogła ponownie domagać się rozpoznania sprawy prawomocnie zakończonej i w ten sposób konwalidować swoje błędy w zakresie postępowania dowodowego. Podobne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyroku z dnia 27 lutego 2013 roku V ACa 54/13 (Lex 1353709) wskazując, iż jeśli dłużnik w drodze powództwa opozycyjnego domaga się pozbawienia wykonalności orzeczenia sądowego, musi podnosić zarzuty oparte na zdarzeniach, które miały miejsce po zamknięciu rozprawy. Tym samym wykluczone jest ponowne podnoszenie zarzutów, które były przedmiotem rozpoznania sprawy przez Sąd w trakcie wyrokowania, a także tych, które strona mogła do tego czasu, przy zachowaniu należytej staranności, podnieść. Inny sposób interpretacji podstawy powództwa opisanej w art. 840§1 pkt2 k.p.c. powodowałby możliwość ponownego rozpoznania tych samych zarzutów co w procesie, w którym tytuł wykonawczy powstał. Powyższy fakt godziłby w zasadę powagi rzeczy osądzonej

Jak wynika z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udział w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpoznał sprawę z powództwa R. P. przeciwko powodowi D. O. (1) o zapłatę. D. O. (1) został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. W sposób prawidłowy doręczono mu również wyrok zaoczny zapadły w sprawie z pouczeniem o możliwości złożenia sprzeciwu. W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Toruniu wydał wyrok zaoczny, w który w części uwzględnił żądanie pozwu.

W niniejszej sprawie powód kwestionuje zasadność zasądzonego od niego roszczenia powołując się na oświadczenie pozwanego z dnia 30 marca 2011 roku. W ocenie Sądu oświadczenie to jak i zarzut z niego wynikający powinien zostać podniesiony w postępowaniu przed Sądem, w którym wydano tytuł wykonawczy. Za niedopuszczalne uznać należy, w świetle powyższej argumentacji, wnioski i zarzuty podniesione przez stronę powodową na uzasadnienie powództwa przeciwegzekucyjnego. W tej sytuacji Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda i pozwanego. Wnioski te w istocie zmierzały do wzruszenia stanu faktycznego w oparciu, o który wydano tytuł wykonawczy. Ich uwzględnienie doprowadziłoby do sytuacji, w której Sąd jeszcze raz merytorycznie rozstrzygnął zasadność roszczeń zgłoszonych przez powoda w postępowaniu IV P 12/11. Jak wynika natomiast z przytoczonej uchwały Sądu Najwyższego i wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności Sąd mógłby rozpoznawać tylko takie zarzuty, których strona zgodnie z prawem nie mogła zgłosić w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd zgodnie z powołanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji wyroku. Kosztami od uiszczenia których zwolniony był powód Sąd obciążył Skarb Państwa. O wynagrodzeniu pełnomocnika powoda orzeczono w myśl §6 pkt 6 w zw. z §19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).